

İHANETİN PİÇLERİ ve SESSİZLİĞİN HIÇLARI

UTKU ERISIK, Tiyatro Oyuncusu – Yazar, 06.04.2011

Tüm nezaketimle yazıyorum.

Yazık ettiğiniz bir ülkede, yazık ettiğiniz çocukların titreyen sesleriyle, yazık ettiğiniz anaların keskin çığlıklarıyla, yazık ettiğiniz babaların acılı haykırılarıyla yazıyorum. Tüm nezaketimle, ihanetin piçleri ile onlara karşı sesi çıkmayan muhalefetin hiçlerine yazıyorum. Dört duvar arasında Mustafa Kemal'in fotoğraflarına bıçak saplarken şerefsizler, başka dört duvar arasında Mustafa Kemal'i düşünüp gülümseyen yiğitler için yazıyorum.

Tüm nezaketimle söylüyorum ki; dünyanın neresinde olursa olsun, emperyalist işbirlikçisi bir ihanetin yarattığı piçler kadar, "muhalefet" adıyla direnemeyen hiçler de tarihin lağım çukurunda yerini alır.

Açılım çölü ortasında ileri demokrasi serabı görürken yordakçılarınız, ben artık göremediğim Serap'ım için yazıyorum. Balık etli metreslerinizle kokteyllerde oynaşırken siz, balık hafızanızın ucuna bile değmedi o. 8 Kasım 2009'da, Apo'nun itleri Serap'ı otobüste molotof kokteyliyle cayır cayır yakarken, soğuk ve kırılması ellerinizi ısıttınız o ateşte.

Serap nereden çıkmıştı da evine dönüyordu?

Dershaneden.

Yanmasa ne olacaktı peki?

Sınava girecekti.

Yani cemaatinizden olmadığı için, şifreli alçaklığınızı bilemeyecek kadar saf, "hu" çeken aşağılık halinizi göremeyecek kadar temiz, içine ettiğiniz eğitim sisteminin kabına sığmayacağı kadar büyük düşlerle hazırlandığı sınava.

Yani o sınava girseydi de yakacaktınız o bedeni, bu kez girmeden yaktınız!

Maskeli balonuzdaki İmrallı locasında kuş sütüyle semirttiğiniz PKK maskesi takmış sizin gibi şerefsizler yaktı onu.

Serap'ı yakan Apo'yu yakalayanlar ve ona haddini dağda-taşa bildirenler tek kişilik hücrelere hapsedilirken şimdilerde, "ev hapsi" istiyor onun için, ihanetin yarattığı başka piçler.

Buradan söylüyorum, piç medyanızın yüreği yetiyorsa bunu da yazsın:

Eğer Apo'ya ev hapsi verilecekse, bu Utku'nun evine versinler. Evimin kapısı kendisine sonuna kadar açıktır; ona dünyanın kaç bucak olduğunu gösterecek kadar boş odam var. Verin de, "ev hapsi" ne demekmiş, benim evimde görsün.

Verin de, Serap'ı yaktığı gün dünyanın onun ailesi için nasıl bir zindana döndüğünü burada "özgür özgür" anlatayım kendisine.

Ki o medyanızdan ne isimler tanıyıp gördüm, içki masasında benim yanımda Apo'yu asarken, ertesi gün ekranlarınızdan "İdam cezasına hayır!" deme sahtekarlığını gösterdiler. İkiyüzlü bu piçleriniz de, aynı sizin gibi bir yüzü gülerken diğer yüzü ağladı. Ben mi tiyatrocuyumşum? Bunların yanında "rol" konusunda lafım bile edilemez, solda sıfırım!

Sonra.

Dershaneden dönen Serap'ımı yitireli beş ay olmuştu ki. Siz balık etli sofralarınızda kahkahalar atarken yine, balık hafızanızın ucuna bile değmedi o. 2 Nisan 2010'da, bu kez Soner ayrıldı aramızdan. Tek farkla: O intihar etti!. İçine ettiğiniz badembıyık eğitim sisteminde, parası olmayanı ya borç senetleriyle dershaneye gitmeye zorladınız ya da Fethullah'ın öğretmen kullarının ahtapot kollarına bedava teslim olmaya. Gün geldi ve o senetler ödenemedi. Bu ülkenin 18 yaşındaki bir çocuğu, sizin gibi aşağılık adamlar yüzünden eline kalemi son kez aldı:

"Herkes hakkını helal etsin. Bu duruma daha fazla dayanamayacağım." dedi ve gitti.

Dershaneye olan 1000 TL'lik borcu bir yılda 5000 TL yapan ekonomik sisteminiz, Emine Ana'yı cezaevine, bu duruma dayanamayan oğul Soner'i mezara bıraktı. Ve siz dünyanın bilmem kaçını büyük ekonomisini yaratmakla övündünüz. Şerefsizlik bakiyeniz o gece tavan yaptı bu ulusun gönül borsasında; bir ayda aldığınız binlerce liralık maaşınız o gece haram edildi bu ulusun yüksek nazarında.

Soner gibi nice çocuk dershaneye borç harç içinde gönderilirken, dilinden "Allah-peygamber" düşürmeyen siz düzenbazlar, kendi piçlerinizin ceplerine cevap anahtarlarını sokuşturdunuz. İhanetin ülkeme çöreklenmiş medyasındaki piçleri görmedi bunları. O medyada "Mehmet Ali"ler sistemin çarkını çevirip maymunlaştırılırken, o çarka çomak sokacak Mustafa Kemal'in onuru "Mehmet Ali Çelebi"ler Silivri'deki duruşmada aslanlar gibi yazdığı savunmasında sayfa çeviriyordu. Biliyordu ki, biricik bedeninin savunmasını değil, büyük bir ulus için vatan savunması yapıyordu orada.

İbrahim Tatlıses kadar yer almadı medyanızda, o sesine kurban olduğum Tuncay Özkan'lar, Doğu Perinçek'ler, Mehmet Ali Çelebi'ler, Çetin Doğan'lar ve niceleri.

Biri dershaneye giden ve diğeri gidemeyen iki çocuğumun paramparça ettiğiniz düşleri ile giremedikleri sınavın değil, Türkiye'deki aydınlık sınavının en can alıcı sorusunu soruyorum şimdi size:

Aşağıdakilerden hangisi sizden daha piçtir?

- Cumhuriyet savcısı olduğunu unutup başka savcılığa soyunanlar
- Bağımsız ve tarafsız olduğunu unutup ihanet tarafını tutup iktidara bağlananlar
- Yürütmeyi hazineye para yürütmek veya makamından çocuğunun işini yürütmek sananlar
- Yasamay, "Ulusun yararına sakın ola yasama!" gibi emir olarak alanlar
- Dağdan inmiş aylara seçildikten sonra medyada "Sayın Dayı" diyenler Ve olmayan "muhalefet".

Arsızlaşan nice şaklabanın donu ekranda halkın gözünün içine içine sokulup uyutulurken, dolar yeşilinden irtica yılanı Ankara'ya yürüyordu. Ses çıkarmayan hiçlerdiniz.

Meclis'te nice tek gecelik yasalar sessiz sedasız geçerken, meyhanede iki tek atan hiçlerdiniz.

Biz, Silivri önlerinde nöbet tutarken, Mustafa Kemal'in öğretmenleri olarak eylemler yaparken, vardiyayı bizde bilip onurumuzla direnirken, Ankara'da genel merkez koridorlarında vekillik dilenen, yalalaklık denizinde kulaç atan hiçlerdiniz.

Serap öldü, sustunuz. Soner öldü, sustunuz. Fakat tarikat şeyhleri ölünce başyobazdan önce cenazeye koşan hiçler yine sizdiniz.

O zaman artık gitme vakti. Hem de emperyalizmin elinde iktidar tef olurken, sessizliğinizle yüreğimizi yakan sizin için de defolup gitme vakti!

Öyle Atatürk'ü "koftiden" sevenler değil; adam gibi, militan ruhlu Kemalistler görmek istiyoruz ihanetin piçlerine karşı.

Anlasın artık herkes; ihanetin piçliği kadar muhalefetin hiçliği de memleketi bu noktaya getirmiştir.

"Piç" demişken açıklayayım hemen:

Yazıda "piç" sözcüğünü sözlükteki son anlamına göre kullandım; yani "bir bitkinin çevresinde yeniden beliren sürgün" anlamında.

Bir "son"a doğru hızla sürüklenirken memleket, Kemalistlere sürgün emri veren ihanete de, onun çevresinde beliren dalkavuklara da "pic"i bu son anlamıyla kullandım. Diğer anlamları mı? Yazının başında dedim ya, "tum nezaketimle yazıyorum" diye. Siz de az degilsiniz hani!.

utku@tiyatrobirileri.com